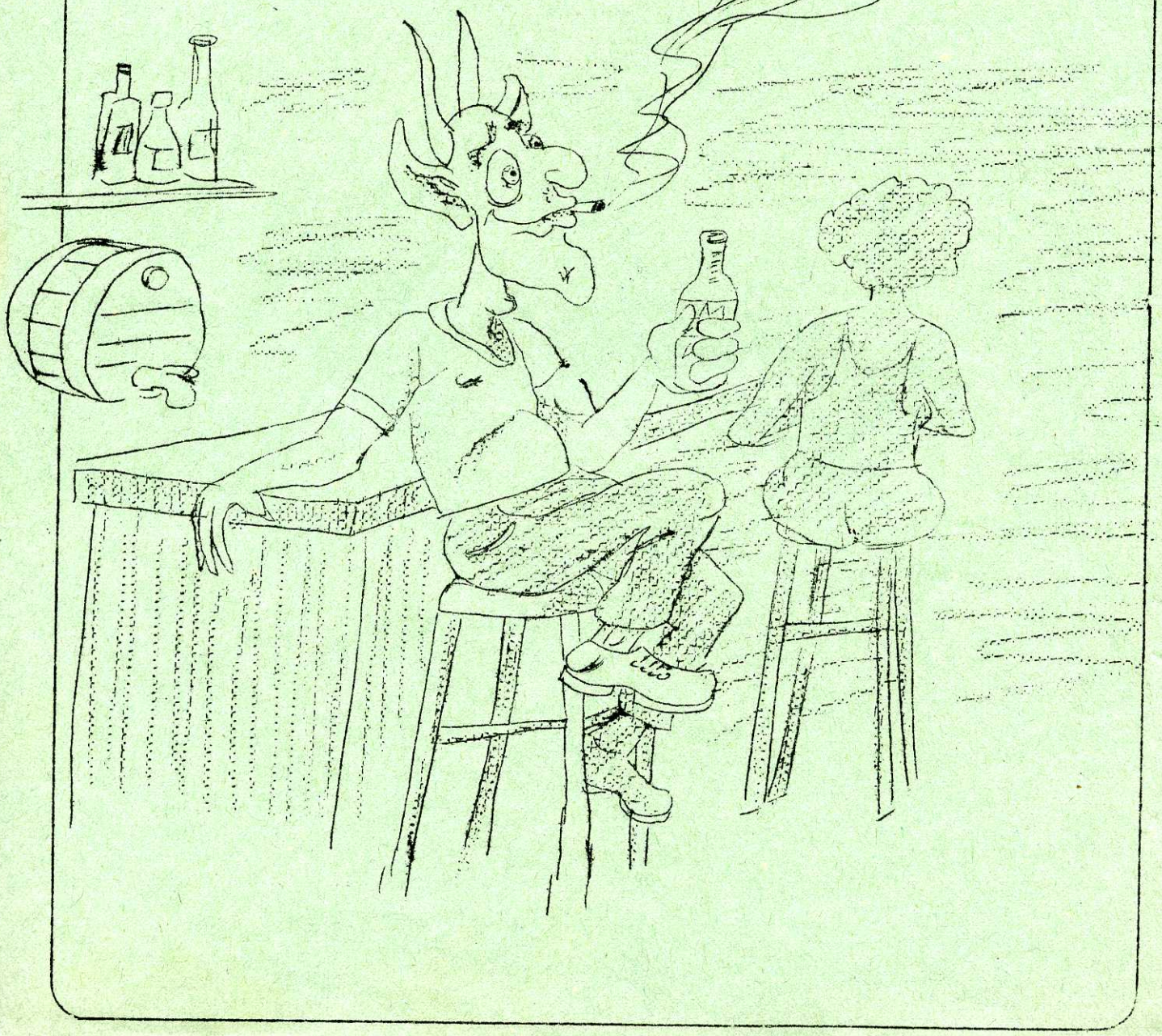
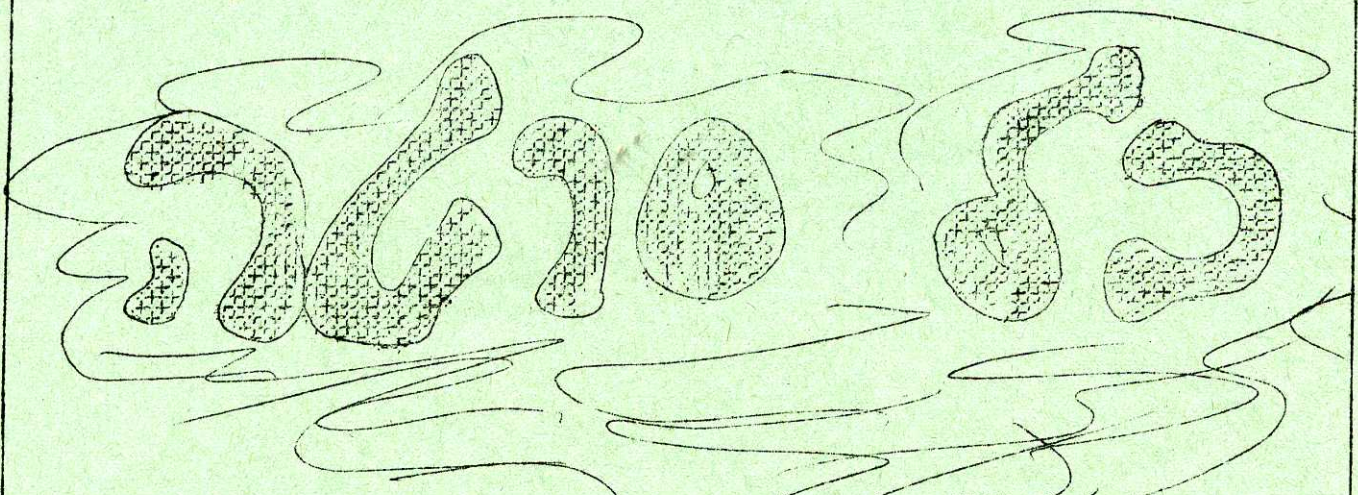

45

198 'en

יושבים בחדר, גשם בחוץ. בפנים אור-בעים. תנור מודלק, ועם, בחדר חם
סטיבי וונדר מזמזם ברקע שירי אהבה:

"Loves in need for love today"
כוסות קפה וטוסט עם חמאה עובר מיד ליד...

צריך לקום לעבוד בפלחה. אין הרבה מה לעשות כשרטובצחוקן - יום
ויש בוץ. מה נספר לחבר'יה של החולה? איך להוכיח שאנחנו עובדים, כי זה
יותר קשה?
מיכי בטח יגיד שהחולה מרוויח יותר מהפלחה, ואז גדי-שכנע
אותנו שמאה דונם זה יותר ממאתיים דונם (חבר'ה! זה בדוק,

לא להתווכח, תודה רבה).
ואני צריך לכתוב מה קרה השבוע במשק. לא בראש שלי!!
רונן לך קבינימט. שכל הטוטים שלך יקחו את העיתון הדפוק, השמאלני
הזה וינגבו איתו את התח... תחנה מרכזית... באמת נו.

עוד כמה זמן אוכל לעבד פה על אנשים במשק? עוד כמה פעמים אמשיך
לשקר ולהמציא סיפורים? עד מתי גונצ'יי?

אתה יודע שיש כבר כאלה שמאמינים למה שאני כותב.

שבה שלום, גוד שעבס,

עבדכם הנאמן,

עוראן.

נ.ב. אתם יודעים איך חייל בגולני עוצר חשוד?

"עצור או שאני מכניס את המחטנית!"

האדרת קובעת?

חיליק ישב באספה, בלי להאזין למה שהתרחש. יש להניח שבא הפעם רק כדי להצביע כי לא היה אחד מבני המשק שהשתתפו בדרך כלל בדיוני האספה.

קצת חורף, קצת שומע נוחן הופש למחשבותיו... ..

" נמאס לי, נמאס לי משלשול המילים. מוכרים חרא בסיטונאות וקוראים לזה, מסות, ספרות, אומנות.

מגעיל - אני אומר לכם, נשברתי כבר, איזה צעקות - וקוראים לזה דיון, איזה בכי - וקוראים לזה פולטיקה; איזה הומור דבילי שלא מצחיק בכלל, סקס שהולך

על שניים ורוצה שלושה חוזרים בתשובה ומשיבים בחזרה, רוצים להיות פילוסופים אך חושבים לא עם המוח אלא... ..

ובורחים ממנה כמו מטורפים!

אה, צריך שקט, שקט להסתכל בשלווה בקורקבן, לפחות זה שלי, לא יתחכם לי. בשביל מה צריך להוכיח לאחרים? מספיק להיות מה שאני, ומי הם שישפטו אותי

קנקרים, פלונטריסטים, ויא אללה, לשבת מסטול באידו מסבאה - שם - כוס דוסקי וליטר בירה לפני.

מוזר, היה חלום יפה, מתעוררים, הכל הופך לזבל. מה היה החלום? קשה לזכור. אי אפשר לחלום אותו הדבר פעמיים. פחד לנסות, אולי היפה להפוך לקיטש;

נשבר לי מהחלום, לא מתחשק יותר.

ומה נשאר? כוס קפה עם איזו אחת, אם אפשר, משם, לא מכאן, משם, פחות מחייב. לא שאינני אוהב אותן, בלעדן לא הייתי יכול לפרוע תיחשבון הביאולוגי שלי. אוהב אותן בדרכי, אך הן רוצות בשלהן, מה הן רוצות ממני?

מילים סנטמנטליות! לקרא יחד שירי אהבה - זה לא בסטייל שלנו, הצעירים. אין זמן, השעון לא מחכה לנו... .. כוס קפה אם אין ברירה והופ...

דווקא בצבא היתה אחת, זפריה (איזה שמות הורגים מטומטמים בוחרים), באמת יפה, מקסימה, אבל מה, רק מילים - אהבה דרך מילים, ידידות נפש. בלי אקטן.

בסוף הצטרפתי לתת רוורס ולקלף אותה ממני. או. קי. אולי פעם יהיה אחרת אך כעת... לחיות בלי מילים מיותרות.

.../...

המשך "האדרת קובעת?"

צבא, עוד חלום אבוד. תודה לאל שזה נגמר ועם קצת מזל, המילואים יהיו קלים. מגיע לי לנוחה עכשיו על זרי דפנה. הם מדברים ואנחנו מתים. אה נמאס, גם זה נמאס. מי יודע - המלחמות מחורבנות האלה - מכניסות אותנו לטראנס של חמלה עצמית....

מה? ביקשתי לדבר? טוב. אל לנו לקשקש מסביב לעניין. אני דוגרי. העניין מסובך לא נש"ט למצוא פתרון לבעיות האלה. החברים מכל השכבות צריכים להבין שהפולטיקה משפיעה על חיינו היומיומיים. קראתי איפשהו שברל קצנבלסון פעם אמר....

(המשך בדברי הכפר)

מיכאל אהן.

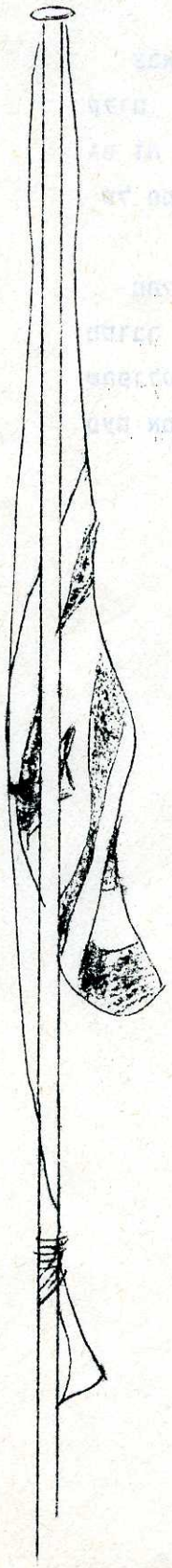
י ז ס א ב ל ל א ו מ י

הם ישבו והאזינו, כמה מהם נמנמו.
 עוד יום בארץ המדופסת הזאת, רק
 שנעבור אותו בשלום. טוב שאמא לא רואה
 אותי עכשיו בתנאי "דיור" כאלו, מה עוד
 שהדבר הזה לא נראה כאילו שהוא בנוי
 כל כך טוב. מישהו אף אמר: מה יקרה
 אם יום אחד זה יפול? עוד חילל עמד
 בחלון ואמר שיש נוף יפה מגובה כזה.
 נוף יפה? מה כבר יכול להיות יפה באזור
 הזה בנסיבות האלו? לפחות אנחנו פה בפנים
 מוגנים מהקור, החשוב על אלה שבחוץ.
 דממה, איש לא דיבר יותר, מוקדם מדי בבוקר
 בשביל לדבר.

ואז זה קרה.

כולם שמעו את הרעש העמום. זה לא
 היה פיצוץ. מיד אחרי זה הכל התמוטט
 ונמערך. באותו רגע ידעו כולם שזה הסוף,
 הדבר שתמיד פחדו ממנו קרה, אנשים עפו
 על אנשים, ציוד התעופף באוויר, כוח המשיכה
 כאילו הוגבר בעשרות מונים. מעט מאד הספיקו לצעוק.
 ואז היה שקט. שקט מוחלט. רק האבק עוד עמד באוויר.
 ושרידי מסוק.
 וחמישים וארבע גוויות.
 ובקעת הירדן.

אלדד.

ימהיום אפשר לפנות לוועדת החקירה בענין הטבח בסברה ושתילה"
מודעה מן העיתון

מ.אני.סרן-אלי.חייבקה, שייך ליחידת הפלנגות מס' 101 (ת.פ. גנרל שרון)

רוצה בזאת למטור עדותי על גבורתי וכוסר הביצוע הנעולה של היחידה במבצע
"שתיל".

אור לתאורות 155 בליל ראש השנה לבשנו חגורים של תעו"ש, שימנו את הסכינים,
ונכנסנו לאוהל הפיקוד כדי להתקשר לגנרל שרון. הגנרל היה יושן בחוגה שלו ולא
רצינו להעיר אותו, אז מסרנו למזכירה האוטומטית שלו שאנחנו נכנסים ושתודיע
לו ברגע שיתעורר, המזכירה אמרה פי.פ.פי.פ. והבנתי שהיא קצת צרודה אבל
הבינה, ושבתחמסור גם למנחם ברגע שיגמור להתפלל.

אחר כך התחלנו לזחול עם 40 נגמשים שעליהם הרכבנו משתיקי קול כדי שחילק
ישראל לא ישמעו ולא יבחינו בכניסתנו הסודית ותוך שאנו חוצים בזהירות את
שדה התעופה בזמן שהישראלים מתפללים ואוכלים והשומר שלהם הולך להשתין,
הגענו לפתח של המחנות. ההרואות היו חד משמעיות: לטהר מחבלים ולא לפגוע בכל
השאר.

ברגע שנכנסנו חצו 3 דמויות את הרחוב בריצה מסורפת, יריתי אינסטינקטיבית
וקצרתי אותן, היו אלה 3 אימהות של מחבלים, ידעתי לפי המחבלים הקטנים
שמצאתי בכטן שלהן כאשר סרקנו בבקר לודא טיהור.
בהמשך התבצעה הפעולה ללא דופי.

ריססנו את כל החלונות, כל הדלתות, כל הפגנות של הרחובות שלא ישאר שם מחבל
אפילו הקטן ביותר, לצערי הרב פגענו גם בכמה סוסים וחמורים אולם זה היה
מחויב במציאות כי הם עמדו בבתים של מחבלים, אז מהלעשות, זאת מלחמה וגם
חפים מפשע נפגעים לפעמים.

העברנו שישי שבת במחנות כשבדי למנוע ריחות לא נעימים כיסינו כל מחבל/ת קטן
כגדול בערמת עפר ואשפה שהיו כאילו מוכנות לכך לאורך הרחובות.

סך הכל הצלחתי לחסל 15 מחבלים, מתוכם 10 בני חמש, 3 בני שבע 2 בני תשע
ו-15 בני שהים עשרה לא ספרתי את אלו שלא ראיתי כי היה חושך בשלב מסוים
כי הפסיקו את התאורות.

בכבוד רב, ובתקווה שהוספתי לכם חומר רקע,

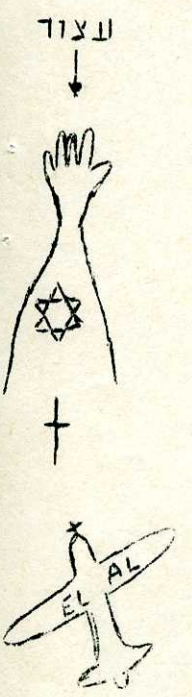
סרן חבייקה.

.../...

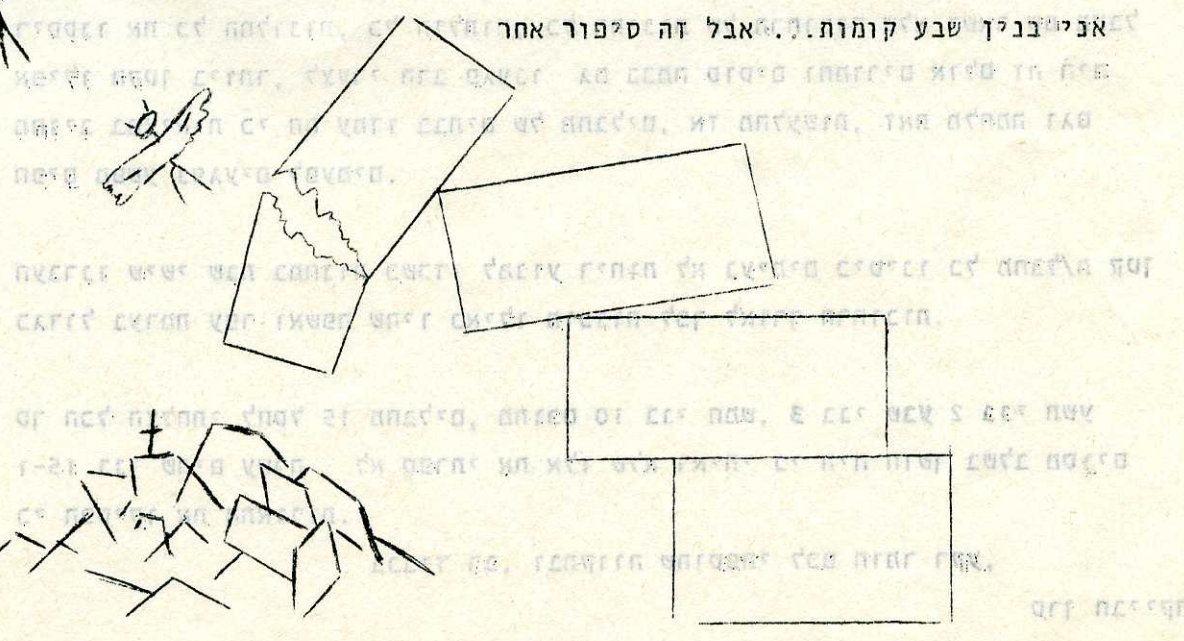
המשך "וועדה חקירה סברה ושתילה..."

אני פצצת ואורה של 155 מימ מספר ת.צ. - 1666 רוצה בזאת להעיד לפני הוועדה כי הארתי את שמי המחנות לפי הוראת הפיקוד... לא היה לי שום קשר למתרחש למטה ולא ראתי כלום רק הארתי. תודה.

נ.ב. הזביל שלי מדורח שבהגיעו למטה אחרי הנפילה היה לו קשה להסתגל למעבר מאור לחושך ולכן לא הספיק, גם הוא, לראות כלום. אני קבר אחים במחנה שתילה, מתחת לבית ההרוס של אחמד סמירה, שבחוף הבור שהיה לפני זה בשביל אשפה, רוצה בזאת לדווח שיש אצלי 30 גוויות המעידות על חיסולם של 30 מחבלים - אבל לא יודעתי, לא שערתי בחלומי הגרוע ביותר שדה מה שיעשו לי - האמינו לי, ולא ידעתי. אצלי אצלי... אני ריח הגוויות מודה בזאת שלא הרשו לי בערב החג להתפשט מעבר לגבול המחנות כדי שלא אגיע לאפס של חיילי צה"ל, חוץ מזה כרגע מטפלים בי אנשי הצלב האדום ואני מבטיח להעלים מפה בשנה הקרובה - עד הבחירות אאם בטח שלא תיזכרו אותי.

איתי הצלם

תקיימת זמן

ס ו ב י ו ד ל צ י ה ז"ל

בלעדי לכל סוטה - גילויים ראשונים מהועדה !!!

שר הבטחון ממליץ
לשלוח בהקדם את
הפלנגות להגן עליהם.

האפיפיור בעדותו:

חסמבה במסתורי המנדט:

בעדותו של ראש הממשלה, מר מנחם בגין (להלן ירון זהבי) עולה כי שמע לראשונה על הטבח במחנות משדורי ה - B.B.C. .
בחקירה של 'כל סוטה' בנושא, הסתבר שראש הממשלה ידע לראשונה על הפצת הכור האטומי בעירק מצפיה בתוכנית הפופלרית דאלס.
תתארו לכם מה היה קורה אילו בגין זהבי היה מקשיב בשבת אחה"צ לתוכנית 'שירים ושערים' במקום ל- B.B.C. ובודק את הטוטו שלו, אברהם שפירא היה צועק בודאי: ש ע א ב ס ! ! ! !

מעדותם של ילדים שהיו באזור:

אוקודדה

ילדי R.P.G :

"רד עלינו אוירון, זרוק עלינו פצצה שרון"

ילדי מסרגות : (חיילים לשעבר - חטיבת חיים סדן)

"עוגה, עוגה, עוגה, במעגל נחוגה, נסתובב כל היום עד אשר ניפולו"

ילדי פליטים:

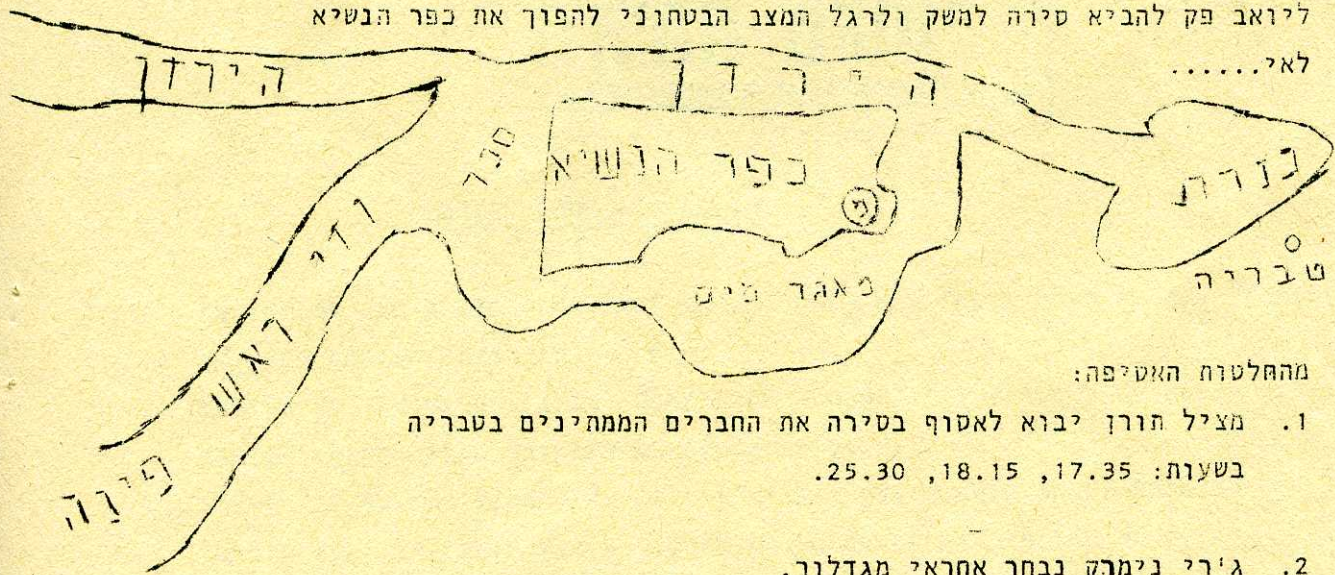
"סלינו על כתפינו, אנו ילדי פליטים מיהודה, מיהודה, שומרון ושלום גליל"

בעין ימנית:

כשמסתכלים מהימין למרכז השפוי והמהונן הוא נראה כל כך רחוק עד אשר הוא נראה כאילו פשמאל.

KEEP IT ON THE ISLAND

ועדה משק המליצה, בעקבות התוכנית להקים מאגר מים ואישור המזכירות ליואב פק להביא סירה למשק ולרגל המצב הבטחוני להפוך את כפר הנשיא לאי.....

מהחלטות האסיפה:

1. מציל תורן יבוא לאסוף בסירה את החברים הממתינים בטבריה בשעות: 17.35, 18.15, 25.30.

2. ג'רי נימרק נבחר אחראי מגדלור.

3. הוחלט להחליף את המשאית של איבן ברפטודה דיזל.

עריכה והתחבטות: איתי סלע.

דמשוק

קצרין

להיות קיים אלוהים - להרוג צור 82 לעילוי נשמתם / דודו

מה זה להיות קיים
 על אף הכל אלוהים, וצונם יתחשבת קיימת
 לחייך בבהלה ניגרת, מא יראתה זכית
 לשרוט כמה חדרו-לב, וחסדוהי גם לא
 להכות באגרופים קמוצים
 בצללים ששביב, חו מא טקופס מא קמול
 מכונת המפירה המתקתת ופול המ יטופס
 את שגרת קומת אלוהים עצמו, יטופס אמור
 לראות בעיניים מאוגרפות ופול המס
 את רחש הלחשות
 בערם על סף נשחזר נמאן סימס יטופס
 הדלת המוגפת יקפ מנעם יטופס
 לברוח מהם ואליהם, ופול המס המס אלוהים
 להלחם על חייך, כן חו מא יטופס ופול המס
 להיות נלחם על חייך, ופול המס
 אלוהים, ופול המס ופול המס
 ואם בכלל: אתה יטופס
 נלחם על חייך, אלוהים. ופול המס
 מכה בצללים הנסוגים, ופול המס
 מבקש אחר פנה שלוה, ופול המס
 נאת-מדבר מאחורי יטופס
 אדישות האנשים, ופול המס
 מתאמץ בכוחותיהם הכלים ופול המס
 לרכוש את אהדת ופול המס
 בשרם המתנכר.
 להבין שהמפריד והמחבר
 בניכם הוא קיר
 הברזל של הצנכר ופול המס
 להיות נשאר בחיים
 אלוהים, כן.

חזיר שמן!

אני המוס! ואם היתה מילה אחרת אשר תתאר את גודל ההפתעה מהדי המכתב שלי אליך, הייתי כותב מילה זאת.

הנה אני פותח את עיתון הארץ במוסף הספרותי ומוצא את מכתבי אליך ולא מאמין. אני כתבתי את זה? הכיצד? היכן מצאתי את הכשרון לבטא מילים אלו בעוצמה כזאת. כיצד יכולתי להיות כל כך החלטתי בדעתי ובכלל קצת כועס עליך -

המכתב שלי היה כזה אישי, רק אליך והנה אתה מפרסט את זה, לא השתנת, חזירו מילא, ניחא, לעיתון שלכם 'כל סוטה' מה שמו, אני אומר. אבל ב"שדננות" ב"ארץ"? בסך הכל רציתי לבטא עצמי, לצעוק אליך את היאוש את החדלון, משהו אישי ביני ובינך, רק ככה בין חברים, אתה יודע.

תתאר לך, הטלפון לא מפסיק לצלצל אצלי בבית (אגב: הותקן בזמן האחרון) חברים ידידים ואפילו זרים מתקשרים... עשרות, אולי מאות קריאות נרגשות - זה אתה יוסי, נכון. זה אתה שכתבת את זה. מה קרה לך יוסי, אתה המפקד הדגול אשר יצא למלחמה באמונה שלמה שצריך לעשות את זה. פעם אחת ולתמיד. לגמור איתם, ככה תמיד אמרת. אתה, תושב הגליל, יותר מכולם הבנת את חשיבות העניין, מה קרה לך, הם שואלים, באמת לא התכוונת, נכון, תגיד נכון. אתה לא יורד. מה כל השטויות האלו.

חברים? ידידים? זה מזכיר לך איך נזכרו בי גם בפציעה, הכל חוזר, כולם נזכרים, כולם מטלפנים כולם מלטפים, זה מה שהורס אותי. בטח שלא יורדו! מה פתאם לרדת! יש לי אוטו, יש עזרה כספית, יש טלפון, הוילה כמעט גמורה. יש הנחות בחנויות, באוטובוס מוקצה לי מקום, מה פתאם שארד, השתגעתי!!! מה יש לי בכלל לחפש במקום אחר, רע לי כאן? לעזעזל הרגל, אני אקרע אותם, אמצוץ להם את הדם, פרוטה אחר פרוטה. אני אבלה, אסע לטיל, אילת, מצריים, לכל מקום, הדלק על חשבון הבנקון, צורי שלי שיגדל יסע בוולבו חדשה. בחורות יגידו בודאי שאבא שלו עשיר, יהיה לו חדר בקומת הגג המשקיף על החרמון, זה רע?

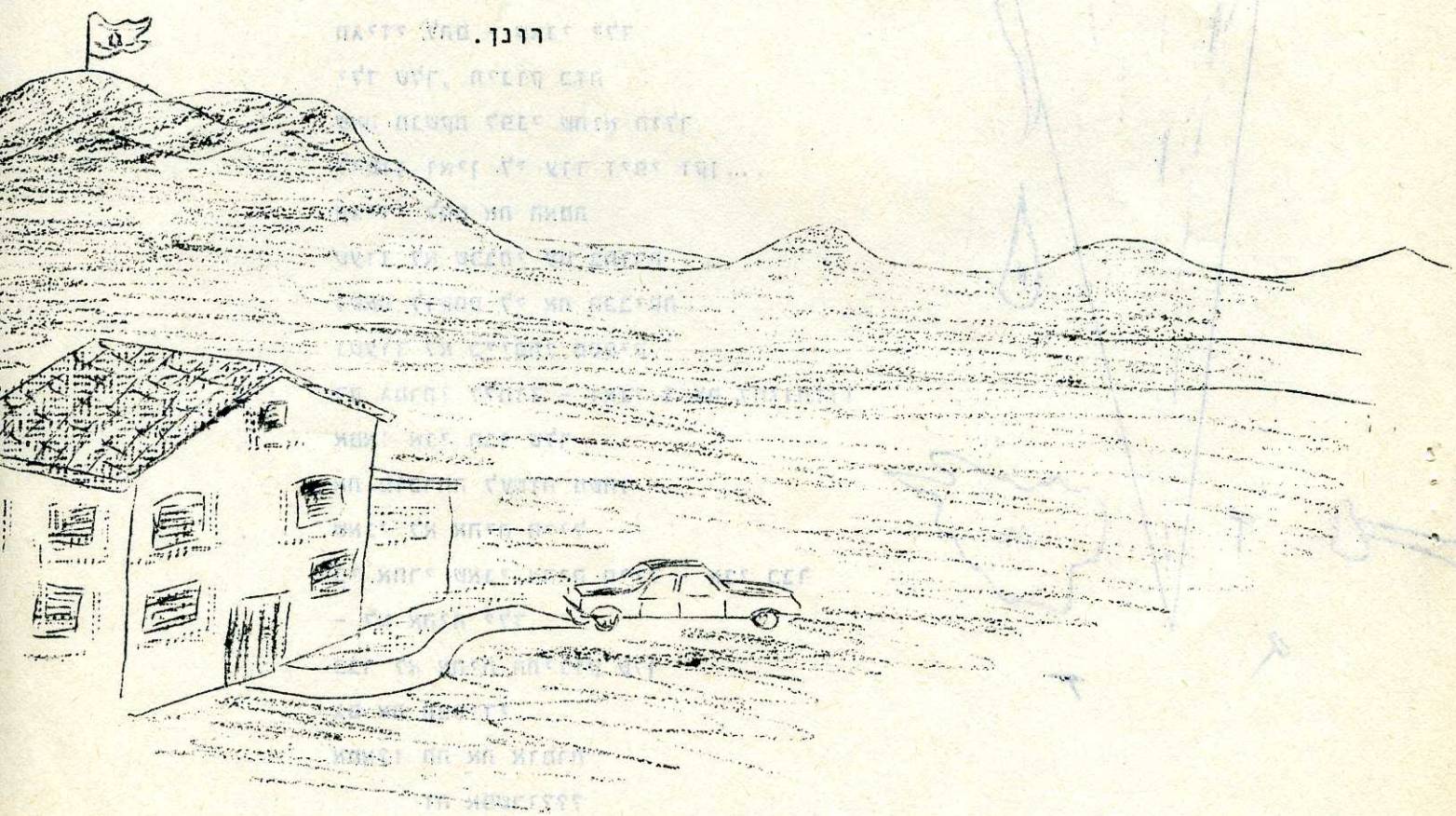
ואת כל זה אני כותב לך בהיסוס מה.

כי למה אבוא להאיר דרך ורעיון ואתה אינך רוצה בסופה אלא רק ברחבת - המשחקים.

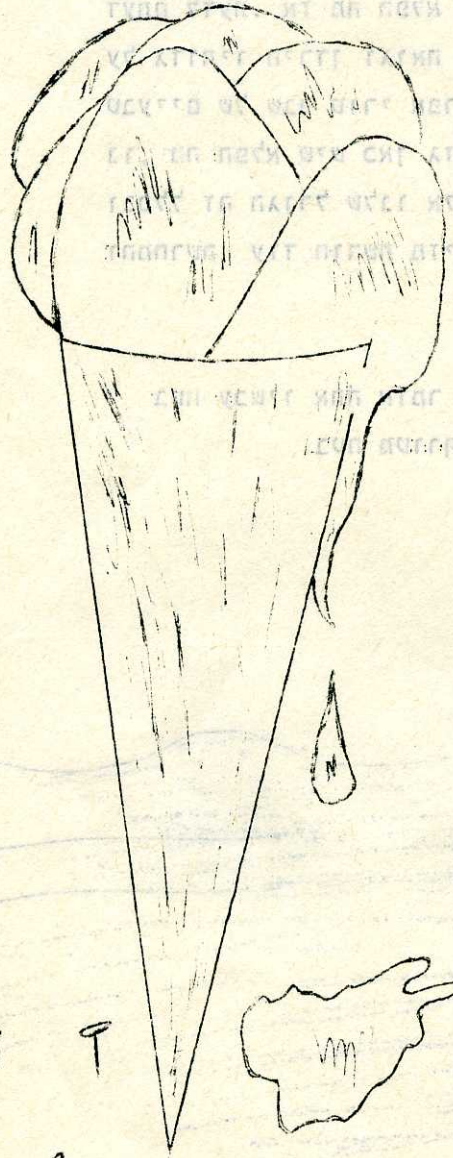
מישהו אמר לי: יום, על מה מדבר בכלל. כי אין דרך ואין אור. צעתי ימיא
 הארץ הזאת זה חושך, חור שחור ביקוט.
 תראה סביב את התן והזאב אובדים בתוך המרחב ואת האנשים מעבדים ימיא
 דעתם לדעת. אז מה הפלא שאנו בונים חומה ומגדל הוא מוסיף וגואה ימיא
 על גדותיו הירדן וגואה כעסו ירוק בירוק בתוך ים דגן פתולים לא ימיא
 טבעיים של שבר טורי אפריקני.

נו, מה הפלא שיש כאן גדר ושער מערכת וזרקור על אנשים עם מסכות.
 ובכלל זה הגורל שלנו אלף שנות גלות בתוך מגדל שן פרי בטן האדמה
 והמחרשה עוד חורשת מזימות והנה יום בא ויום הולך
 והעולם עומד.

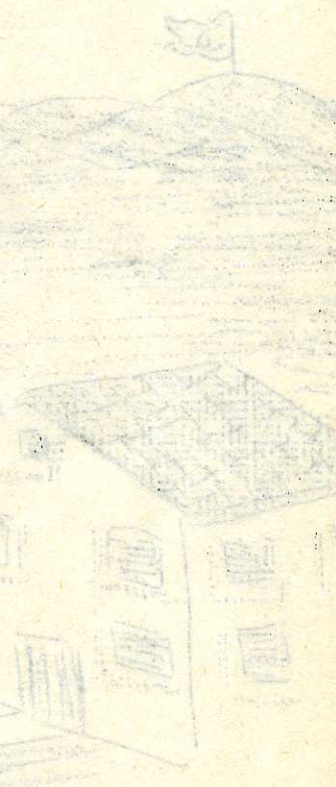
בטוח עכשיו אתה אומר שאני מטורף.....
 בטח מטורף, איך אפשר אחרת,

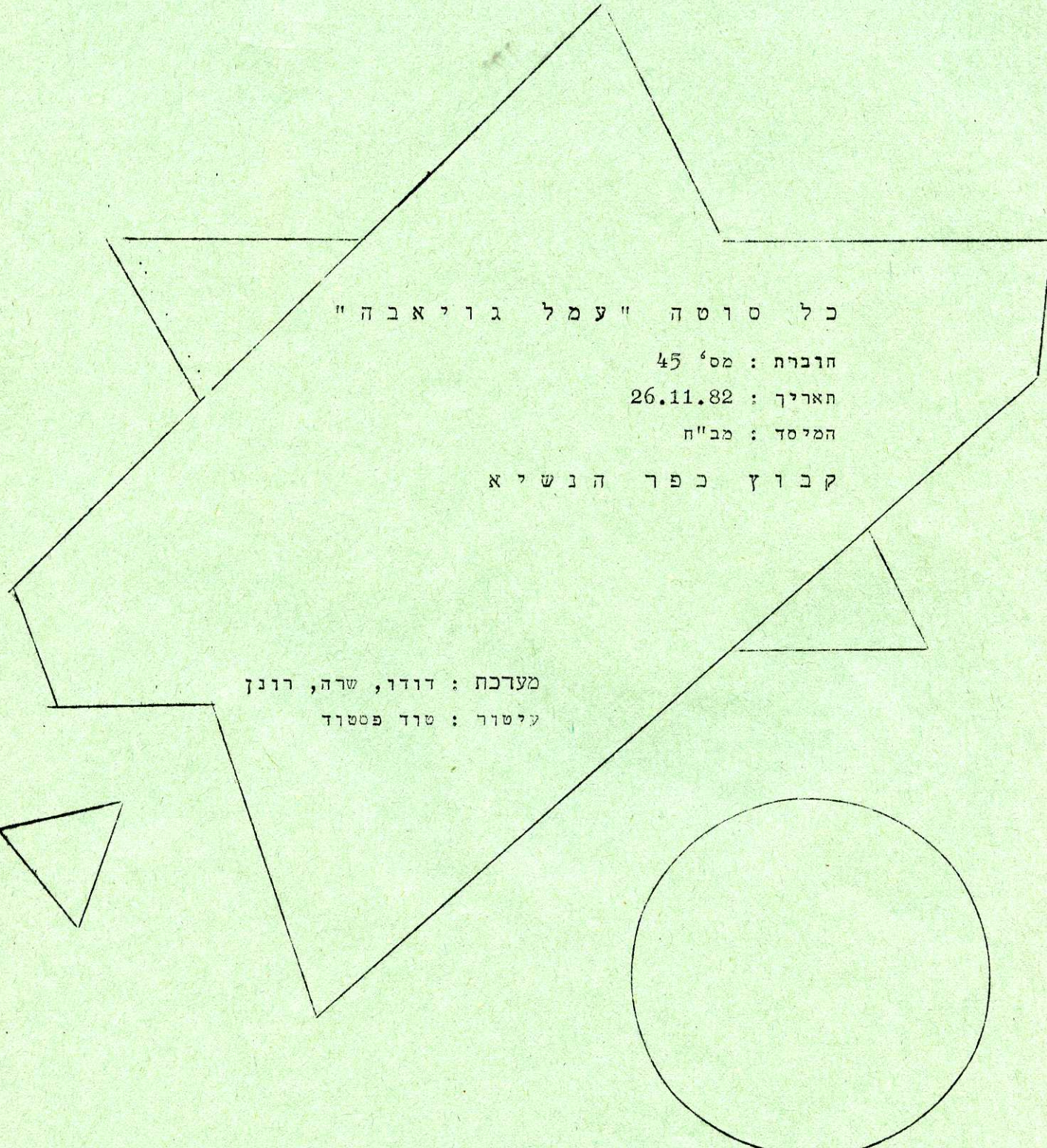

איתי הצלם: הוא זקן וזקן נוא יכ
 'בקשה קטנה עם הגיוטי'
 לכל החיילים, לכל החללים,
 לכל האומללים המיללים
 לא חשוב לי, לא חשוב למי
 שיהיה...

אמא! אני רוצה הביתה
 רוצה להיות ילד - עד גיל עשרים ואחד
 אמא! לא רוצה להיות חייל
 תגידי להם - שאני ילד
 ילד שלך, תינוק כזה
 שאנו מנשקת לפני שהוא הולך
 לישון ואין לי עוד זיפי זקן...
 תגידי להם את האמת
 שעוד לא שכבתי עט בחורה
 ושאת לוקחת לי את הכביטה
 ושעוד לא כייפתי מספיק
 רק גמרתי ללמוד - ואני רוצה לחיות!!!
 אמא! אני הבן שלך
 את מוכרחה לעשות משהו
 שאני לא אהיה חייל
 כי אחרי שאני אהיה חייל - אני ככה
 - לא אהיה ילד
 כבר לא אהיה התינוק שלך
 גם את תפסיד...
 אמא?! מה את אומרת
 זה אפשרי???

כל סוטה "עמל גוי אבה"

חברת : מס' 45

תאריך : 26.11.82

המיסד : מב"ח

קבוץ כפר הנשיא

מערכת : דודו, שרה, רונן

עיסור : טוד פסטוד